

СОВЕТИ ЗА ПОДОБАР

ХРИСТИЈАНСКИ
ЖИВОТ

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
ЧЕТВРТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2021

Саботна, 2 октомври 2021

УЛОГАТА НА ЦРКВАТА ВО ОПШТАТА КРИЗА

„Да знаеш како треба да се однесуваш во Божјиот дом, кој е Црква на живиот Бог, столб и ѓоштојора на вистината“.

(1. Тимошеј 3,15)

Сите што го прифатиле Христа како свој Спасител треба да ја прикажат вистината на евангелието и нејзиното спасоносно влијание врз животот. Бог не поставува ниту едно барање ако не обезбедил средства за негово извршување. Со Христовата милост ние можеме да постигнеме сè што Бог бара од нас. Божјиот народ треба да ги прикаже сите небесни богатства. Христос рекол: „Мојот Отец се прославува со тоа што давате многу плод и покажувате дека сте мои ученици“ (Јован 15,8).

А како му возвратил светот на својот голем Дарител? Како се однесуваат луѓето спрема Божјите барања? Кому му служат мнозинството луѓе? Му служат на мамонот! Нивна цел се богатството, положбата, световните задоволства - тоа е нивна цел. Богатството го приграбуваат со отимање не само од луѓето, туку и од Бога. Ги користат неговите дарови за да ја задоволат својата себичност. Сè до што можат да се доберат го употребуваат за да ја задоволат својата алчност и својата желба за себични уживања.

Истиот грев што му донел пропаст на Израел е грев и на денешниот свет. Неблагодарност на Бога, занемарување на можностите и благословите, себична злоупотреба на Божјите дарови - сето тоа било опфатено со гревот со кој Израел навлекол на себе Божји гнев. Истиот тој грев му носи пропаст и на денешниот свет.

Солзите што ги пролеал Христос на Маслинската гора додека стоел над избраниот град не се пролеани само над Ерусалим. Во судбината на Ерусалим Тој ја видел и пропста на цел свет.

Каде се наоѓа црквата во оваа криза? Ги признаваат ли нејзините верници Божјите барања? Го извршуваат ли неговиот налог, му го откриваат ли на светот неговиот карактер, им го обрнуваат ли вниманието на своите ближни на последната милосрдна вест која предупредува?

Луѓето се во опасност. Пропаѓа големо мноштво, а колку малку таканаречени Христови следбеници чувствуваат одговорност за тие души? Судбината на светот виси на крајот; но сето тоа одвај може да ги поткрене и оние што тврдат дека веруваат во најдалекусежната вистина која кога и да е им била доверена на смртниците. Се чувствува недостиг од онаа љубов која го поттикнала Христа да го напушти својот небесен дом, да прифати човечка природа со цел како човек да му пристапи на човекот и да го привлече кон Бога. Божјиот народ го зафатила летаргија, парализа, која го спречува да ја сфати својата моментална должност.

За размислување и дејствување: Има многу такви чиишто имиња се запишани во црковните книги, но кои не се под Христовата управа. Тие не ги слушаат неговите упатства, ниту пак работат негова работа. Затоа се наоѓаат под управа на непријателот. Тие не прават никакво вистинско добро, па затоа нанесуваат непроценлива штета. Бидејќи нивното влијание не е животен мирис за живот, тоа станало смртен мирис за смрт. Како е со тебе? (*Христовите ѝараболи*, 209)

Сабота, 9 октомври 2021

БОЖЈАТА ПРАВДА ВО НАС

„Христос, надејќи се на слава, е во нас,“ (Колошаније 1,27)

Само покривалото што ни го подарува Христос може да стори да се појавиме во Божје присуство. Со тоа покривало, со таа облека на својата праведност, Христос сака да покрие секоја покајничка, верна душа. Тој кажува: „Те советувам да си купиш од мене... бела облека, за да се облечеш и да не се открие срамот на твојата голотија“ (Откровение 3,18).

Таа облека, исткаена на небесниот разбој, нема во себе ниту една нишка на човечка заслуга. Христос во човечка лика изградил совршен карактер и истиот карактер Тој ни го нуди и нам. „Така сите станавме нечисти, а сета наша правда како извалкана облека“ (Исаија 64,6). Се што можеме да сториме ние сами е извалка-

но со грев. Но Божјиот Син „се јави за да ги отстрани гревовите, а во него нема грев“. Гревот е опишан како „беззаконие“ (1. Јованово 3,5.4).

Кога ќе му се покориме на Христа, срцето се соединува со неговото срце, волјата се слева со неговата волја, умот станува едно со неговиот ум, мислите му се покоруват нему; ние живееме негов живот. Тоа значи дека сме облечени во облеката на неговата праведност. И тогаш, кога Господ нè гледа нас, не гледа престилка од смоквини лисја, не ја гледа голоотијата или изопаченоста на гревот, туку облеката на неговата праведност со која е означена совршената послушност кон Господовиот закон.

Праведноста значи праведно постапување, зашто секому ќе му биде судено според неговите дела. Нашиот карактер се открива преку она што го правиме. Делата покажуваат дали нашата вера е искрена.

Не е доволно само да веруваме дека Исус не е измамник и дека религијата на Библијата не е вешто измислена бајка. Ние можеме да веруваме дека Исусовото име е единствено име под небото со кое можеме да се спасиме, но тоа не мора да значи дека сме го прифатиле со вера како свој Спасител. Не е доволно да се верува во теоријата на вистината. Не е доволно да ја искажеме со зборови нашата вера во Христа и да го запишеме нашето име во црковните книги. „Оној кој ги пази неговите заповеди, останува во него, а и Тој во него. А по ова знаеме дека Тој е во нас: по Духот што ни го дал.“ „И по тоа знаеме дека го познаваме, ако ги држиме неговите заповеди“ (1. Јованово 3,24; 2,3). Тоа е доказ за вистинското преобраќање. Независно од тоа што исповедаме, ништо не вреди сè додека во нас не се покаже Христос во нашите дела на праведноста.

За размислување и дејствување: Вистината мора да биде засадена во срцето. Тоа значи дека таа мора да управува со умот и да ги насочува чувствата. Карактерот целосно мора да биде обележан со божествени зборови. Секоја јота и цртичка на Божјата реч мора да стане дел на нашиот секојдневен живот. Оние што ќе станат учесници во божествената природа ќе бидат во хармонија со големото Божје мерило на праведноста, со неговиот свет закон. Тоа е мерило според кое Бог ќе ги одмерува човековите постапки. Тоа ќе биде и мера за карактерот на судот. (*Христјовиите ѝараболи*, 217)

Саботна, 16 октомври 2021

ДА СЕ ПОБЕДИ ГРЕВОТ

„Кога влезе царот да ги види гостините, забележа еден необлечен во свадбени алишта, (Матееј 22,11).

Човекот што дошол на гозбата без свадбена облека претставува мнозина кои денес живеат на светот. Тие изјавуваат дека се христијани, полагаат право на благословите и на предимствата на евангелието, но не чувствуваат потреба да го преобразат својот карактер. Никогаш не се покајале вистински поради своите гревови. Тие не ја сфаќаат својата потреба од Христа ниту пак имаат вера во него. Никогаш не успеале да ги совладаат своите наследени или стекнати склоности кон злото. А сепак мислат дека сами по себе се доволно добри, се потпираат врз своите заслуги наместо врз Христа. Тие се само слушатели на Речта; доаѓаат на гозбата, но не сакаат да ја облечат на себе облеката на Христовата праведност.

Мнозина кои себеси се нарекуваат христијани се само обични човечки моралисти. Го одбиле дарот кој единствено можел да ги оспособи да му оддадат почест на Христа претствувајќи му го на светот. Делото на Светиот Дух за нив е неразбирливо, необично дело. Тие не се извршители на Речта (Јаков 1,22). Небесните начела според кои, оние што се соединиле со Христа се разликуваат од другите кои се соединиле со светот, во нивниот живот одвај се забележуваат. Таканаречените Христови следбеници не се веќе изделен и посебен народ. Линијата на разделување станала нејасна. Тие луѓе се обземени со светот, со неговите обичаи, со неговите навика, со неговата себичност. Црквата се приближила кон светот во кршењето на законот, наместо светот да се приближи кон црквата во почитувањето на законот. Од ден на ден црквата сè повеќе се изедначува со светот.

Сите тие и такви очекуваат да бидат спасени со Христовата смрт, иако одбиваат да живеат слично со неговиот пожртвуван живот. Тие ги возвишуваат богатствата на Божјата доброволна милост и се обидуваат да се покријат со привидна праведност, зашто се надеваат дека на тој начин ќе ги скријат маните на својот карактер;

но сите нивни напори ќе бидат напразни во големиот Господен ден.

Христовата праведност нема да покрие ниту еден свесно негуван грев. Човекот може да биде прекршител на законот во своето срце; но, доколку не го прекрши законот видливо, светот може да го смета за човек со висок морал. Меѓутоа, Божјиот закон навлегува во тајните на човековото срце. Секое дело се цени според побудите со кои е сторено. На Божјиот суд ќе опстане само она што е во согласност со начелата на Божјиот закон.

За размислување и дејствување: Бог е љубов. Тој таа љубов ја покажал дарувајќи ни го Христа. Кога „го даде својот единороден Син за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“, од ништо не ги лишил оние што ги откупил како своја сопственост (Јован 3,16). Тој го дал целото небо, од што треба да црпи сила и успешност за да не нè совлада и порази нашиот голем непријател. Меѓутоа, љубовта не го навела Бога да го правда гревот. Тој гревот не го оправдал ниту кај сатаната; не го оправдал ниту кај Адама или кај Каина; и нема да го оправда ниту кај еден од синовите човечки. Тој нема да ни прогледа низ прсти за нашите гревови ниту ќе ги превиди недостатоците на нашиот карактер. Тој очекува од нас истите наполно да ги совладаме во негово име. (*Христовиите ѝараболи*, 219).

Саботна, 23 октомври 2021

КРАЈОТ Е МНОГУ БЛИЗУ

„Но близу е крајот на сè. Па бидете мудри и бодри во моливиите“. (1. Петрово 4,7)

Таканаречените Христови цркви во ова поколение уживаат најголеми предимства. Господ ни се откривал и ни давал сè поголема светлина. Нашите предимства се далеку поголеми од предимствата што ги уживал некогашниот Божји народ. Ние ја имаме не само истата голема светлина подарена на Израелците, туку и посилен доказ за големото спасение што ни го понудил Христос. Она што за Евреите било симбол или слика, за нас станало реалност. Тие ги имале текстовите на Стариот завет; ние ги имаме и

текстовите на Новиот завет. Ние уживаме сигурност во Спасителот кој дошол, во Спасителот кој бил распнат, кој станал од мртвите и кој над позајмениот Јосифов гроб изјавил: „Јас сум воскресение и живот!“ Благодарение на познавањето на Христа и на неговата љубов, Божјето царство дошло среде нас. Христос ни е откриен во проповедите и опеан во песните. Во богато изобилие ни е понудена духовна гозба. На секоја душа ѝ се нуди свадбена облека, купена по бесконечно голема цена. Божјите весници ни ја претставуваат Христовата праведност, оправдувањето со вера, неизмерно големите и драгоцените ветувања на Божјата реч, слободен пристап кон Отецот преку Христа, утеха од Светиот Дух, цврсто втмелено ветување за вечен живот во Божјето царство. Што уште Бог би можел да стори што веќе не го сторил, повикувајќи нè на големата вечера, на небесната гозба? Ангелите службеници можеле да изјават на небото: „Задачата што ни беше доверена ние ја извршивме. Ние ги натеравме на повлекување четите на лошите ангели. Ние внесовме сјај и светлина во човечките души, го освеживме нивното сеќавање за љубовта што им ја покажа Бог во Исуса Христа. Ние нивните очи ги насочивме кон Христовиот крст. Нивните срца беа длабоко потресени кога сфатија дека гревот го распнал Божјиот Син. Беа осведочени. Ги согледаа чекорите што мораа да ги преземат при своето преобраќање; ја почувствуваа силата на евангелието; нивното срце смекна кога ја сфатија убавината на Божјата љубов. Ја посматраа и убавината на Христовиот карактер. Меѓутоа, за мнозина меѓу нив сето тоа беше залудно. Не сакаа да ги отфрлат своите навики и својот карактер. Не сакаа да ја слечат својата земна облека за да се облечат во небесната облека. Нивните срца беа полни со лакомство; повеќе го сакаа друштвото на овој свет отколку што го сакаа својот Бог.“

Свечен ќе биде денот на конечната одлука. Во своето пророчко видение апостол Јован тој ден го опишува вака: „И видов голем бел престол и Оној кој седеше на него, од чие лице побегнаа земјата и небото, и не се најде место за нив. Ги видов мртвите, големи и мали, како стојат пред престолот, и се отворија книгите; се отвори и друга книга - книгата на животот, а на мртвите им беше судено според она што е запишано во книгите, според нивните дела“ (Откровение 20,11.12).

Жалосен ќе биде погледот во минатото оној ден кога луѓето ќе

се соочат со вечноста. Пред очите ќе им се прикаже целиот живот токму онака како што поминал. Световните уживања, богатството и честа нема веќе да им изгледаат толку важни. Дури тогаш ќе увидат дека праведноста што ја презреле била единственото нешто што вреди. Тогаш ќе сфатат дека својот карактер го обликувале според измамите на сатаната. Облеката што ја одбрале претставувала знак на нивната преданост кон првиот голем отпадник. И тогаш ќе ги видат последиците на својот избор. Тогаш ќе разберат што значи да се престапуваат Божјите заповеди.

Ќе нема веќе ново, идно време на милост за да се приготвиме за вечноста.

За размислување и дејствување: Сега, во овој живот, ние мораме да се облечеме во облеката на Христовата праведност. Ова е единствена наша можност да го изградиме карактерот за домот што го приготвил Христос за оние кои ги држат неговите заповеди. Деновите на нашето време на милост бргу изминуваат и се ближат кон крај - да, крајот на сè е мошне близу. (*Христјовите параболи*, 220-221)

Сабота, 30 октомври 2021

ГО ЗНАЕШ ЛИ СВОЕТО МЕСТО НА РАБОТА?

„Зашто, Тој ќе ѝ остане како човекој, кој истргнувајќи на ѝај, ѝи ѝовика слугите свои и им го предаде својот имот (Матееј 25,14)

Човекот што отпатувал во далечна земја го претставува Христа кој, многу бргу откако ќе ја изнесе оваа парабла, ќе мора да ја напушти оваа земја и да се врати на небото. Слугите или робовите во параболата ги претставуваат Христовите следбеници. Ние не си припаѓаме себеси. Ние сме „скапо купени“ (1. Коринќаните 6,2); за нас е платена висока цена. „Знаејќи дека не сте откупени со распадливи нешта, како сребро или злато, од својот суетен живот... туку со скапоцената крв на Христа.“ „Та живете да не живеат повеќе сами за себе, туку за Оној кој умре и воскресна за нив“ (1. Петрово 1,18.19; 2. Коринќаните 5,15).

Сите луѓе биле откупени со таа бесконечна цена. Истресувајќи

ја целокупната небесна ризница на овој свет и давајќи ни го во Христа целото небо, Бог ги откупил волјата, чувствата, умот и душата на секое човечко суштество поединечно. Било да се верници или неверници, сите луѓе по овој основ се Господова сопственост. Сите се повикани да извршуваат служба за него, и на големиот суден ден од сите ќе се бара да дадат сметка за тоа како одговориле на овој повик.

Меѓутоа, Божјите барања не ги прифатиле сите луѓе. Само оние што тврдат дека ја прифатиле Христовата служба се претставени како негови слуги.

Христовите следбеници се откупени за да служат. Нашиот Господ кажува дека службата е вистинска цел на животот. Сам Христос бил работник и затоа на сите свои следбеници им определува соодветна служба - служба на Бога и на ближните. Овде Христос на светот му го претставил повозвишеното сфаќање за животот, повозвишено од кога било што светот го чул. Кога живее за да им служи на другите, човекот воспоставува врска со Христа. На тој начин законот на sluжење станува алка што нè поврзува со Бога и со нашите ближни.

За размислување и дејствување: На своите слуги Христос им го доверил „своето богатство“ - она што треба да го употребат за него. Тој му дал „секому според неговата способност“. Секој човек има свое место во вечниот небесен план. Секој треба да работи заедно со Христа при спасувањето на душите. Како што е сигурно дека ни е приготвено место во небесните станови, исто толку е сигурно дека овде на земјава ни е определено посебно место да работиме за Бога. (*Христовиите ѝараболи*, 223-224)

Саботна, 6 ноември 2021

КОРИСТЕТЕ ГИ ВАШИТЕ ДАРОВИ

„И на едниот му даде ѝет ѝаланѝи, на другиот два, на третиот еден, секому според ѝособноста негова; и веднаш замина.“
(*Матѝеј 25,15*)

Бог на секој човек му дава дарови, „секому според неговата способност“. Талантите не се делат непромислено. Оној кој е спосо-

бен да искористи пет таланти, добива пет. Оној кој може да употреби два, добива само два, а оној кој може мудро да се послужи само со еден, добива еден. И никој не треба да се јадосува што не добил повеќе и поголеми дарови, зашто Бог, кој му дал секому, во иста мера се слави кога се користи секој дар, било мал или голем. Оној што добил пет таланти, должен е да донесе добивка од пет; оној што добил еден, од него се очекува добивка само од еден. Бог очекува човекот да му возврати „според она што го има, а не според она што го нема“ (2. Коринќаните 8,12).

Оној што примил „пет таланти, веднаш замина и тргуваше со нив та спечали други пет. Исто така и оној со двата таланта, спечали други два“.

Талантите, колку и да се малобројни, мора да се употребат. Прашањето што најмногу загрижува не треба да гласи: Колку сум примил? туку: што сум сторил со она што сум го примил? Наша прва должност кон Бога и кон нашите ближни е да ги развиваме сите наши способности. Оној кој не ги развива секојдневно своите способности и својата корисност, не ја исполнува целта на животот. Исповедајќи ја својата вера во Христа, ние сме се заветувале дека ќе постигнеме сè што може да се постигне во работата за Учителот и затоа мораме да ја развиваме секоја наша способност до совршенство за да постигнеме најголемо количество добра за кое сме способни.

Господ има големо дело што мора да се изврши и Тој во идниот живот најмногу ќе им даде на оние кои најмногу се заложиле во верната, доброволна служба во овој живот. Господ сам ги бира своите орудија и секој ден во различни околности им дава можност да се докажат во неговото големо дело. Во секој вистински напор да се исполни неговиот план, Тој ги вработува своите орудија не затоа што се совршени, туку во соработка со него да постигнат совршенство. Бог ќе ги прими само оние кои решително се стремат кон високи цели. Тој секое човечко орудие го обврзува да постигне најмногу што може. Од сите се бара морално совршенство. Никогаш не треба да ги снижуваме мерилата на праведноста за да се прилагодиме кон наследените и стекнатите склоности кон злото. Мораме да сфатиме дека несовршенството на карактерот е грев. Сите благородни особини на карактерот потекнуваат од Бога и во него прават совршена, хармонична целост, па секој што ќе го прими Христа како свој Спасител, има предност да ги прими и тие особини.

За размислување и дејствување: Сите што сакаат да бидат Божи соработници мора да се трудат секој орган на своето тело и секоја способност на својот ум да ги доведат до совршенство. Вистинското образование претставува подготовка на сите телесни, ментални и морални сили за извршување на сите должности; тоа е вежба на телото, умот и душата за божествената служба. Тоа е воспитување што ќе ја задржи својата вредност и во вечниот живот. (Христовиите ѝараболи, 225-226)

Саботна, 13 ноември 2021

КАРАКТЕРОТ Е НАЈВАЖЕН!

„А ѝлдогѝ на Духоѝ е: љубов, радосѝ, мир, долгоѝрѝеливосѝ, благосѝ, добрина, верносѝ, 23 кроѝосѝ, воздржливосѝ. Проѝив ѝак-ви нема закон“. (Галаѝјаниѝе 5,22-23)

Бог на секој човек му дава дарови, „секому според неговата способност“. Талантите не се делат непромислено. Оној кој е способен да искористи пет таланти, добива пет. Оној кој може да употреби два, добива само два, а оној кој може мудро да се послужи само со еден, добива еден. И никој не треба да се јадосува што не добил повеќе и поголеми дарови, зашто Бог, кој му дал секому, во иста мера се слави кога се користи секој дар, било мал или голем. Оној што добил пет таланти, должен е да донесе добивка од пет; оној што добил еден, од него се очекува добивка само од еден. Бог очекува човекот да му возврати „според она што го има, а не според она што го нема“ (2. Коринќаните 8,12).

Оној што примил „пет таланти, веднаш замина и тргуваше со нив та спечали други пет. Исто така и оној со двата таланта, спечали други два“.

Талантите, колку и да се малобројни, мора да се употребат. Прашањето што најмногу загрижува не треба да гласи: Колку сум примил? туку: што сум сторил со она што сум го примил? Наша прва должност кон Бога и кон нашите ближни е да ги развиваме сите наши способности. Оној кој не ги развива секојдневно своите

способности и својата корисност, не ја исполнува целта на животот. Исповедајќи ја својата вера во Христа, ние сме се заветувале дека ќе постигнеме сè што може да се постигне во работата за Учителот и затоа мораме да ја развиваме секоја наша способност до совршенство за да постигнеме најголемо количество добра за кое сме способни.

Бог ќе ги прими само оние кои решително се стремат кон високи цели. Тој секое човечко орудие го обврзува да постигне најмногу што може. Од сите се бара морално совршенство. Никогаш не треба да ги снижуваме мерилата на праведноста за да се прилагодиме кон наследените и стекнатите склоности кон злото. Мораме да сфатиме дека несовршенството на карактерот е грев. Сите благородни особини на карактерот потекнуваат од Бога и во него прават совршена, хармонична целост, па секој што ќе го прими Христа како свој Спасител, има предност да ги прими и тие особини.

За размислување и дејствување: Сите што сакаат да бидат Божји соработници мора да се трудат секој орган на своето тело и секоја способност на својот ум да ги доведат до совршенство. Вистинското образование претставува подготовка на сите телесни, ментални и морални сили за извршување на сите должности; тоа е вежба на телото, умот и душата за божествената служба. Тоа е воспитување што ќе ја задржи својата вредност и во вечниот живот. (*Христјовијте ѝараболи, 227-228*)

Саботна, 20 ноември 2021

УМСТВЕНИ СПОСОБНОСТИ

„Не сообразувајте се со овој век, туку преобразете се со обновување на вашиот ум за да можете да истражувате и осознавате што е волјата Божја: што е добро, благододно и совршено.“
(*Римјанијте 12,2*)

Бог бара од нас да ги вежбаме нашите умни способности. Тој сака неговите слуги да имаат поголема интелигенција и поостра моќ на расудување од оние на кои не им е грижа за него, и е неза-

доволен со сите кои се премногу немарни или мрзливи нешто да постигнат или да го продлабочат своето знаење. Колку поразвиени се нашите умни способности и колку поцелосно му ги потчинуваме на Светиот Дух, толку поуспешно ќе бидеме употребени во Божјата служба. Необразованиот човек, кој е посветен на Бога и кој копнее да им биде на благослов на другите, Господ може да го употреби во својата служба, и Тој тоа и ќе го стори. Меѓутоа, оние што негуваат ист дух на посветување и ја уживаат благодатта на темелното образование, можат да извршат многу поголема работа за Христа, зашто се наоѓаат во многу поповолна положба. Господ сака да постигнеме колку што е можно повисоко образование, но со цел своето знаење да им го пренесеме на другите. Никој не знае каде или како ќе биде повикан да работи или да зборува за Бога. Единствено нашиот небесен Отец знае како ќе го употреби човекот. Пред нас се можности кои нашата слаба вера не е во состојба да ги согледа. Затоа мораме да ги развиваме нашите умни способности за да можеме, ако е потребно, вистините на неговата Реч така да ги изнесуваме дури и пред највисоките авторитети на земјата за да се прослави Божјето име. Не треба да испуштиме ниту една единствена можност себеси интелектуално да се оспособиме за работа во Божјето дело.

Младите, на кои им е неопходно образование, решително нека се дадат на работа за да го стекнат. Не чекајте да ви се даде можност, туку создадете си сами себеси можности. Искористете и најмалечка прилика што ви се укажува. Научете се на штедливост. Не трошете ги своите средства на задоволување на апетитот или на уживања. Решително зафатете се со работа за да станете токму онака корисни и успешни во Божјата служба како што очекува Тој од вас. Бидете темелни и верни во сè што преземате. Искористете секоја можност што ви се дава да ги засилите своите умни способности. Проучувањето на книгите поврзете го со корисна физичка работа, така што со предани заложби, со будност и со молитва да стекнете мудрост што доаѓа од небото. Така себеси ќе си обезбедите сестрано образование. Тоа поволно ќе влијае и врз вашиот карактер, ќе го засили вашето влијание врз ближните и ќе ве оспособи да ги поведете по патот на чесноста и светоста.

За размислување и дејствување: Оние што копнеат по знаење за да им биде на благослов на ближните, и самите ќе примат благослов од Бога. Проучувањето на неговата Реч ќе ги поттикне нивните умни сили на сериозна дејност. Способностите ќе се прошират и ќе се развијат и умот ќе се здобие со нова сила и делотворност.

Секого што сака да работи за Бога мора да го красат самосовладување и самодисциплина. Со тоа ќе се постигне повеќе отколку со речитоста или со најсјајните способности. Просечниот ум, ако е дисциплиниран, може да постигне многу повеќе и да изврши поодговорна работа отколку најголемиот талент и високообразованиот ум ако не се научил на самосовладување. (Христовиите ѝараболи, 228-230)

Саботна, 27 ноември 2021

БИРАЈТЕ ГИ СВОИТЕ ЗБОРОВИ

„Никаков гнасен збор да не излеѓува од усџајта ваша, ѝуку само добар, за надградување каде шѝто ѝ треба, за да им даде благодат на оние шѝто слушаат“. (Ефесјаниите 4,29)

Вештината на говорот е способност што мора трудољубиво да се негува. Од сите дарови што сме ги примиле од Бога ниту еден не е во состојба да донесе поголеми благослови од овој. Со нашиот глас ние осведочуваме и уверуваме, му упатуваме молби и фалби на Бога, со него им зборуваме на другите за љубовта на Откупителот. Тогаш, колку е важно тој дар да го извежбаме така за да биде што поуспешен во службата на доброто.

Посебно тоа се однесува на оние што се повикани да вршат јавна служба. Секој проповедник и секој учител треба да има на ум дека на луѓето им пренесува порака со вечни вредности. Вистината што ја објавуваат тие ќе им суди во големиот ден на конечната пресметка. Постојат души кај кои начинот на кој се изнесува веста ќе реши дали ќе ја прифатат или ќе ја отфрлат.

Тогаш да се потрудиме речта да ја изговараме на таков начин што ќе влијае врз умот и ќе дејствува врз срцето. Таа мора да се изговара полека, јасно и свечено, а сепак со сета сериозност што ја бара нејзината важност.

Ние мораме да се навикнеме да зборуваме со пријатен тон, да се служиме со чист и правилен јазик и со љубезни и учтиви зборови. Благите, љубезни зборови се како роса и како освежувачки дождец за душата. Писмото за Христа кажува дека од неговите усни течела благодат и дека знаел „да ги закрепнува уморните со зборови“ (Исаија 50,4). Господ нè повикува: „Вашиот говор секогаш да е со благост, зачинет со сол“ (Колошаните 4,6).

Кога се трудиме да ги поправиме или да ги реформираме другите, мораме внимателно да ги бираме зборовите. Тие можат да бидат животен мирис за живот или смртен за смрт. Упатувајќи укор или совет, мнозина себеси си дозволуваат да зборуваат остро, жестоко, да употребуваат зборови што не се во состојба да ѝ донесат исцелување на ранетата душа. Со такви лошо одбрани, непромислени зборови, кај заблудените често се предизвикува револт. Сите што сакаат да ги застапуваат начелата на вистината треба да бидат помазани со небесното масло на љубовта. Во сите околности укорот мора да се изговара со љубов и дури тогаш нашите зборови ќе реформираат, без да раздражуваат. Во тоа Христос со Светиот Дух ќе ни даде сила; тоа е негово дело.

За размислување и дејствување: Ниту еден збор не смееме да изговориме непромислено. Од усните на оној што го следи Христа не смее да излезе никаков лош збор, никаков лекомислен израз, никаква остра забелешка или двосмислено навестување. Пишувајќи инспириран со Светиот Дух, апостол Павле кажува: „Никаков лош збор да не излегува од вашата уста“ (Ефесјаните 4,29). Лош збор - тоа не се само непристојните изрази, туку секој збор спротивен на светите начела и на чистата, неизвалкана религија. Меѓу лошите зборови се вклучени и сите расипани навестувања и прикриените злонамерни подметнувања. Таквите зборови, ако не им се противставиме веднаш, можат да предизвикаат големи гревови. (*Христовиите ѝараболи*, 230-232).

Сабота, 4 декември 2021

РОДИТЕЛИТЕ, ПРИМЕР ВО ГОВОРОТ

„Умесно кажаниот збор е како златно јаболко во сребрена кошничка“. (Мудри изреки 25,11)

На секое семејство, на секој христијанин поединечно му е доверена должност да им застане на пат на расипаните зборови. Кога ќе се најдеме во друштво на такви кои се впуштаат во необмислени разговори, наша должност е, ако е тоа можно, да го промениме предметот на разговорот. Со помош на Божјата милост треба незабележано да уфрлиме збор или да почнеме тема што ќе го пренасочи разговорот на корисен колосек.

Должност на родителите е своите деца да ги поучат на правилни навикни при зборувањето. Најдобра школа за овој вид обука е животот во домот. Од најраните години децата треба да се поучуваат да зборуваат со почит и со љубов кога им се обраќаат на своите родители или едно на друго. Мора да научат од нивните усни да излегуваат само љубезни, вистинити и непорочни зборови. И родителите секој ден нека бидат ученици во Христовата школа. Дурито тогаш со збор и со пример ќе можат да ги научат своите деца на „здрав и беспрекорен говор“ (Тит 2,8). Тоа највозвишена и најодговорна нивна должност.

Како Христови следбеници, ние мораме да постигнеме со нашите зборови да си укажуваме помош и да се храбриме едни со други во христијанскиот живот. Многу повеќе отколку што го правиме тоа, треба да зборуваме за драгоцените поглавја од нашето искуство. Треба да зборуваме за Божјата милост и добрина, за ненадминливите длабини на љубовта на Спасителот. Нашите зборови треба да носат порака на славење и благодарене. Ако умот и срцето се полни со Божја љубов, тоа ќе се покаже и во нашите разговори. Тогаш нема да ни биде тешко да зборуваме за она што го проникнува нашиот духовен живот. Возвишените мисли, благородните стремежи, јасното сфаќање на вистината, несебичните намери, копнежот по побожност и светост - тоа ќе се манифестира и свој плод ќе донесе преку зборовите што го откриваат видот на

богатството кое се крие во ризницата на срцето. Кога така ќе се прикаже Христос во нашиот говор, тој ќе има сила да ги придобие душите за него.

За размислување и дејствување: Каде и да се најдеме, ние мораме да бараме можност да им зборуваме на другите за Спасителот. Ако го следиме Христовиот пример да правиме добро, и нам ќе ни се отвораат срцата како што му се отворале нему. Не брзоплето и нагло, туку со тактичност која свој извор наоѓа во божествената љубов, можеме да им зборуваме за Оној кој е „повеќе од десет илјади други“ и „сиот е од љубезност“ (Песна над песните 5,10.16). Тоа едновремено е највозвишено дело во кое можеме да ја употребиме нашата способност на говорот. Таа ни е дадена за да можеме да го претставиме Христа како Спасител кој ги проштава гревовите. (*Хрисџовиџе ѝараболи, 232-233*)

Сабоџа, 11 декември 2021

ВЛИЈАНИЕТО

„Не доџуџиџај злоџо да ѝе ѝобеди, ѝуку ѝобеди до злоџо со добро“. (*Римјаниџе 12,21*)

За време на својот живот на земјата Христос околу себе ширел силно, сеопфатно влијание што го поврзувало со Бога и со целиот човечки род. Бог преку Христа луѓето ги надарил со влијание што им оневозможува да живеат себично, сами за себе. Како поединци ние сме поврзани со нашите ближни и сме дел на големото Божје семејство во кое нè врзуваат заемни должности. Никој не може да остане изделен од своите ближни, зашто од благосостојбата на поединците зависи благосостојбата на другите. Божја намера е секој од нас да се чувствува неопходен за среќата на другиот, и секој од нас да се труди да ја зголеми таа среќа.

Секоја душа е опкружена со своја посебна атмосфера - со атмосфера која може да биде исполнета со животодавна, силна вера, со храброст и надеж, и со сладок мир на љубовта. Или може да

биде студена и тешка, полна со незадоволство и со себичност, отруена со смртоносна зараза на омилените гревови. Со атмосфера-та што нè опкружува, ние, свесно или несвесно, влијаеме врз секое лице со кое доаѓаме во допир.

Влијанието е одговорност од која не можеме да се ослободиме. Нашите зборови, нашите дела, нашата облека, нашето однесување, па дури и изразот на нашето лице - имаат свое влијание. Од впечатокот што го оставаме зависат последиците - добри или лоши - чијашто големина никој не може да ја измери. Секоја побуда што ќе се пренесе на тој начин претставува семе кое еден ден ќе донесе свој плод. Тоа се алки во долгиот синцир на човечките настани, во синцирот што се протега бесконечно. Ако со нашиот пример им помогнеме на ближните да развијат добри начела, ние им влеваме сила да прават добро. Од своја страна, тие шират исто влијание врз другите, а овие го пренесуваат понатаму. И така со нашето несвесно влијание илјадници можат да добијат благослов.

Карактерот е сила. Тивкото сведочење на верниот, несебичен, побожен живот, шири речиси непреодоливо влијание. Кога го откриваме со нашиот живот карактерот на Исуса Христа, ние соработуваме со него при спасувањето на душите. Значи, ние соработуваме со него единствено ако со нашиот живот го покажуваме неговиот карактер. И колку е пошироко подрачјето на нашето влијание, можеме да правиме сè повеќе добра. Кога сите што тврдат дека му служат на Бога би го следеле Христовиот пример, применувајќи ги начелата на законот во својот секојдневен живот, и кога секое нивно дело би сведочело дека го љубат Бога повеќе од сè и своите ближни како самите себе, тогаш црквата би имала сила светот да го стави во движење.

Меѓутоа, никогаш не смее да се заборава дека влијанието исто толку може да биде сила на зло. Да се загуби својата душа е ужасно, но да се предизвика загуба на други души е многу поужасно. Дека нашето влијание може да биде смртен мирис за смрт и страшна помисла! Но и тоа е можно. Мнозина кои тврдат дека собираат со Христа, всушност го растураат она што е негово. Тука лежи причината што црквата е толку слаба. Мнозина без притеснување се впуштаат во критики и обвинувања. Покажувајќи сомневање, љубомора и незадоволство, тие стануваат орудија на сатаната. И пред да сфатат што прават, непријателот ја постигнал својата цел.

Оставен е лош впечаток, фрлена е сенка и стрелите на сатаната ја погодиле својата цел. Душите, кои инаку можеле да го прифатат Христа, ги зафатило недоверба, сомневање и отворено вероломство. А во меѓувреме тие слути на сатаната задоволно ги посматраат душите што сами ги турнале во неверство и сомневање, и кои сега отрпнале на секој укор и опомена. Споредувајќи се себеси со овие несреќни души, тие си ласкаат дека се полни со доблести и праведни. Воопшто не сфаќаат дека тој бродолом на карактерот на тие несреќници всушност е дело на нивниот нескротен јазик и бунтовно срце. Токму поради нивното влијание тие искушани души паднале во грев.

За размислување и дејствување: Единствено Божјата милост може да ни помогне правилно да се послужиме со овој дар. Во нас нема ништо што би можело да ни помогне сами позитивно да влијаеме врз ближните. Кога ќе сфатиме колку сме беспомошни и колкава е нашата потреба од божествената сила, нема ниту да се потпираме на себе. Ние не можеме да знаеме какви последици ќе има некој ден, некој час или дури некој миг, па затоа на почетокот на секој нов ден нашите патишта мораме да му ги предадеме на нашиот небесен Отец. Тој на своите ангели им заповеда да бдеат над нас и, ако ја прифатиме нивната заштита, тие во секој миг на опасност ќе ни бидат од десната страна. Кога несвесно ќе се најдеме во опасност да шириме негативно влијание, ангелите ќе бидат со нас, ќе нè вратат на вистинскиот пат, ќе ни ги бираат зборовите што ќе ги изговараме и ќе влијаат врз нашите постапки. И така нашето влијание ќе стане несвесна тивка, но моќна сила, привлекувајќи ги ближните кон Христа и кон небесниот свет. (*Христовиите ѝараболи*, 233-235)

Сабота, 18 декември 2021

ВРЕМЕТО

„Ползувајте го времето“. (Ефесјаниите 5,16)

Нашето време му припаѓа на Бога. Секој миг е негов и наша најсвета обврска е да го искористиме на негова слава. Ниту за еден друг дар Тој нема да бара толку точна сметка како за дарот на нашето време.

Вредноста на времето не може да се пресмета. Секој миг Христос го сметал за драгоцен, па истото се бара и од нас. Животот е премногу краток за да можеме да го проиграме. Ние имаме само кусо време на милост да се приготвиме за вечноста; затоа немаме време за фрлање, немаме време за себични уживања, немаме време да му попуштаме на гревот. Токму сега мораме да изградиме карактер за иднината, за вечниот живот. Токму сега мораме да се приготвиме за истражниот суд.

Припадниците на човечкиот род само што почнале да живеат, а веќе почнуваат да умираат. И најтрудољубивите напори не значат ништо ако заради нив пропуштиме да се здобиеме со вистински сознанија за вечниот живот. Човек, кој правилно ќе ја сфати вредноста на времето и животот го користи рационално, се приготвува за небесните станови и за живот кој никогаш нема да помине. За него е добро што се родил.

Нам ни е речено да го штееме времето. Меѓутоа, никогаш не ќе можеме да го надоместиме времето што сме го потрошиле на парзно, никогаш нема да вратиме назад ниту еден единствен миг. Единствен начин да го заштедиме времето е на најдобар начин да ги искористиме миговите што ни преостанале - да соработуваме со Бога при исполнувањето на неговиот план за откуп

Кај оној што постапува така карактерот се менува, се преобразува. Тој станува Божји син, припадник на царското семејство, дете на небесниот Владетел. Станува достоин за друштво со ангелите.

Животот е премногу драгоцен за да го посветиме на земните, поминливи работи, и да се вртиме во вртешката на грижите и стравот околу она што во споредба со вечните вредности е помалеч-

ко од атом. Сепак, Бог нè повикал да му служиме и во нашите поминливи земни работи. Трудољубивоста во тие работи е исто толку дел на вистинската религија како што е молитвата. Библијата никаде не ја помага мрзливоста, зашто тоа е најголемо проклетство што го мачи овој свет. Секој вистински обратен маж или жена ќе биде вреден работник.

За размислување и дејствување: Од тоа дали правилно го користиме времето зависи нашиот успех при стекнувањето на знаење и при развивањето на менталната култура. Интелектуалниот развој не смее да биде спречен од сиромаштвото, од скромното потекло, од неповолните околности. Единствено неопходно е правилно да го користиме времето. Неколку минути овде, неколку минути таму, кои лесно можат да се загубат во неполезни разговори; утринските часови, кои толку често можат залудно да се потрошат в постела; времето поминато во трамвај или во воз, или при чекање на станица; миговите додека се чека да се изнесе ручек, или јаловото време додека ги чекате луѓето што задоцнуваат на состаноците - доколку имате книга при рака - ако тие отпадоци од времето ги искористите за учење, за читање или за корисно размислување - што сè би можеле да постигнете! Решителноста во намерите, истрајната трудољубивост, грижливото трошење на времето - сето тоа може да му помогне на човекот да стекне знаење, да го развие интелектот и да се оспособи речиси за секоја значајна и корисна работа. (*Христиовиите ѝараболи*, 236-237)

Сабота, 25 декември 2021

ВО ПРЕСРЕТ НА МЛАДОЖЕНЕЦОТ!

*„Бидејќи младоженецот се забави, ситие задремаа и заспаа“.
(Матееј 25,5)*

Овој свет го обвива темнина на погрешни замисли за Бога. Луѓето не го познаваат веќе вистинскиот Божји карактер. Тие погрешно го сфатиле и погрешно го протолкувале. Токму во тоа време треба да се објави божествената порака, пораката што просветлува со своето влијание, пораката што има спасоносна моќ. Треба да се објави вистината за Божјиот карактер. Светлината на неговата слава, светлината на неговата добрина, милост и вистина, треба да ја растера темнината на овој свет.

Оние што го чекаат Младоженецот треба да му кажат на народот: „Еве го вашиот Бог!“ Откривањето на неговиот карактер полн со љубов е последен зрак на милосрдната светлина, последна порака на милоста што ќе му се објави на светот. Божјите деца треба да ја објават неговата слава. Со својот живот и карактер треба да покажат што сторилa Божјата благодат за нив.

И така среде духовната темнина Божјата слава треба да засвети преку неговата црква, подигајќи ги погазените и утешувајќи ги ожалостените.

Насекаде околу нас се слушаат жални вопли на јадосаниот свет. На сите страни има сиромаси и несреќни. Наша должност е да им прискокнеме на помош и да им ги отстраниме или ублажиме животните тешкотии и неволји со кои се соочуваат.

Вистинскиот труд ќе има далеку посилено влијание од проповедите што се одржуваат со зборови. Ние мораме да ги храниме гладните, да ги облекуваме голите, да им даваме засолниште на бездомниците. Повикани сме да правиме и повеќе од тоа. Потребите на душата може да ги задоволи само Христовата љубов. Ако во нас живее Христос, нашето срце ќе биде полно со божествено сочувство. Ќе се отворат запечатените извори на искрената, христијанска љубов.

Бог од нас бара не само дар за сиромасите, туку и ведро лице, зборови што охрабруваат, пријателски стисок на рака. Кога Христос ги лекувал болните, Тој врз нив полагал раце. Затоа и ние мораме да доаѓаме во близок допир со оние врз кои сакаме да пренесеме благослов.

За размислување и дејствување: Постојат безброј луѓе што ги напуштила секаква надеж. Вратете им ја сончевата светлина! Мнозина загубиле храброст. Упатете им зборови што охрабруваат! Молете се за нив! Има такви на кои им е неопходен леб на животот. Читајте им од Божјата реч! Многу души се зафатени со болест која ниту еден земен мелем не може да ја ублажи ниту лекар да ја исцели. Молете се за тие души, доведете ги кај Исуса! Кажете им дека има мелем во Галад и дека и лекарот е таму! (*Христјовише ѝараболи*, 292-294)

ГРАДИВО 4/2021
Совети за подобра саботна школа

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

Техничка обработка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА